



**TILSYNSUTVALGET
FOR DOMMERE**

**KLAGE FRA A V/ADVOKAT C, PÅ FØRSTEBYFOGD B, X BYFOGDEMBETE.
SAK NR 58/04.**

Tilsynsutvalget for dommere har i møte 30. august 2004 truffet vedtak i ovennevnte klagesak.

Vedtaket er truffet av følgende medlemmer: Anne Lise Rønneberg, leder, Jon Høyland, Halvor Kjølstad, Trine Buttingsrud Mathiesen og Wenche Frogn Sellæg.

Ved brev av 23. juni 2004 har advokat C innsendt klage på førstebyfogd B, X byfogdembete. Klagen er forelagt for førstebyfogd B til uttalelse. Tilsynsutvalgets sekretariat har samtidig i brev av 7. juli 2004 varslet klager om at klagen vil bli vurdert avvist, idet den synes å gjelde misnøye med rettsavgjørelse, jf domstoloven § 236 fjerde ledd. Klageren har deretter avgitt supplerende uttalelse ved brev av 12. juli 2004.

Advokat C har i hovedsak anført følgende:

Førstebyfogd B har i brev 25. mai 2004 tilskrevet politiet og anmodet om pågrepelse av en av advokatens klienter. Det ble bedt om fremstilling for bostyreren i et nærmere angitt tvangsopløsningsbo, der klienten hadde vært daglig leder og styreleder. Denne begjæringen var det i følge advokaten ikke grunnlag for, og det anføres at anmodningen om pågrepelse og fremstilling var uhjemlet. Advokaten skriver bl.a. videre:

”Pågrepelse og fengsling av en konkursskyldner er hjemlet i konkursloven § 105. Beslutning om slik frihetsberøvelse skal skje ved kjennelse.

I dette tilfellet er det ikke en tom formalitet at anmodningen ble fremsatt gjennom et brev og ikke gjennom en beslutning i kjennelse.

Ved å benytte brevets form unndras motparten muligheten til å anvende rettsmidler og saksbehandlingen kan skje uten kontradiksjon.”

Advokaten har for øvrig vist til at dommeren ”ber” politiet om pågrepelse og fremstilling, og at dommeren selv beskriver henvendelsen som en ”begjæring”. Etter klagerens syn er brevet ”en høflig fremstilling” til politiet om pågrepelse m.v. Det er verken direkte eller indirekte vist til noen form for rettslig beslutning. Det nærmeste man kommer er at førstebyfogden oppgir konkursloven § 105 som hjemmel for anmodningen.

Klageren ber utvalget vurdere om dommerens fremgangsmåte er i overensstemmelse med god dommerskikk.

Førstebyfogd B har i hovedsak vist til følgende:

Klagen gjelder en rettsavgjørelse som bare kan overprøves gjennom rettsmidler. Beslutningen er truffet i medhold av konkursloven § 105, en bestemmelse som gir adgang

til å kreve muntlig forhandling og å påkjære avgjørelsen. Disse rettsmidlene er ikke benyttet.

Avgjørelsen skulle etter konkursloven § 105 vært truffet ved kjennelse. Selv om retten skulle gi avgjørelsen en uriktig form, f eks en beslutning i stedet for kjennelse, blir virkningen av avgjørelsen det samme som om riktig form var benyttet.

Tilsynsutvalget for dommere ser slik på saken:

Klagerens anførsler om at dommeren ved å bruke uriktig form har avskåret klienten fra bruk av rettsmidler og kontradiksjon, må etter utvalgets oppfatning bero på en misforståelse. Utvalget viser til førstebyfogdens uttalelse, og til de henvisninger han har supplert sin uttalelse med, som utvalget ikke finner grunn til å gå nærmere inn på her. På grunnlag av så vel klagers egen redegjørelse som saksopplysningene for øvrig, legger utvalget til grunn at førstebyfogden har truffet en rettsavgjørelse som kunne vært angrepet ved rettsmidler.

Dette er et forhold utvalget ikke har anledning til å overprøve eller vurdere, jf domstoloven § 236 fjerde ledd. Det følger av denne bestemmelsen at utvalget ikke kan vurdere forhold som kan overprøves etter reglene i rettspleielovgivningen for øvrig.

Det forekommer fra tid til annen at en rettsavgjørelse gis en uriktig form. Et praktisk eksempel kan nettopp være at man trår feil ved bruk av formene kjennelse og beslutning.

Under ingen omstendighet kan utvalget se at førstebyfogdens bruk av uriktig form i dette tilfellet er et forhold som kan bebreides ham som brudd på god dommerskikk, i den forstand at det skulle kunne reageres med noen disiplinærreaksjon.

Tilsynsutvalget for dommere har etter dette truffet slikt enstemmig
vedtak:

Det er ikke grunnlag for anvendelse av disiplinærtiltak overfor førstebyfogd B.

* * * * *

Tilsynsutvalgets vedtak kan ikke påklages etter forvaltningslovens regler. Partene i saken kan bringe vedtaket inn for tingretten ved søksmål. Søksmålsfristen er to måneder fra partene ble underrettet om vedtaket. Det vises nærmere til domstoloven § 239.